

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 6Asan/5/2021
Identifikačné číslo spisu: 1019200399
Dátum vydania rozhodnutia: 27. júna 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:1019200399.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): F.. Q. S., F..., S. X, O., právne zastúpenej: JUDr. Dušan Hudák, advokát, AK Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 34726/2018/153/RK zo dňa 21. decembra 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/55/2019-83 zo dňa 5. augusta 2020, takto

rozhodol:

Senát 3S p o s t u p u j e vec vedenú pod sp. zn. 6Asan/5/2021 na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e

I.

Vymedzenie predkladanej otázky

1. Senát 3S Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej „predkladajúci senát“) rozhodol podľa § 22 ods. 1 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) o postúpení veci vedenej pod sp. zn. 6Asan/5/2021 veľkému senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej „veľký senát“) po tom, čo pri posudzovaní kasačnej sťažnosti žalobkyne dospel k právnemu názoru odlišnému od právného názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/21/01 z 25. septembra 2001, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 1/2004 pod č. R 11/2004, ako aj v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, ktoré tento judikát citovali (napr. sp. zn. 2Asan/1/2016 z 24. októbra 2019, sp. zn. 2Sžp/19/2012 z 31. júla 2013).

2. Od 1. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vychádzajúc z účelu zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti, z právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít (§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov) sa predkladajúci senát naďalej považuje za viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu, aj keď ide o odklon od rozhodnutí

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, považuje predkladajúci senát za dôvodné vec predložiť veľkému senátu. Súčasne, predkladajúcemu senátu nie je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktoré by závery judikátu R 11/2004 prelomilo.

3. Právnou otázkou, pri ktorej riešení sa chce predkladajúci senát odchýliť od judikátu R 11/2004 je, či na posudzovanie zachovania subjektívnej jednoročnej prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt postačuje, aby správny orgán v danej lehote konečné rozhodnutie vydal, alebo toto rozhodnutie musí v tejto lehote aj nadobudnúť právoplatnosť.

II.

Opis preskúmvanej veci

4. Krajský súd Krajského súdu v Bratislave (ďalej „správny súd“) rozsudkom č.k.: 2S/55/2019-83 zo dňa 5. augusta 2020 (ďalej „napádaný rozsudok“ alebo „rozsudok správneho súdu“) zamietol správnu žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiu žalovaného č. 34726/2018/153/RK zo dňa 21. decembra 2018, ktorým sťažovateľku, zapísanú v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, uznal vinnou zo spáchania 6 správnych deliktov na úseku vykonávania znaleckej činnosti a uložil jej úhrnnú sankciu.

5. Žalovanému bolo doručených viacero podnetov, na základe ktorých vykonal dohľad a začal správne konanie vo veci vo veci prejednávania a zistenia zodpovednosti za iný správny delikt. Prvým z doručených podnetov bolo podanie P.. L. M., doručené dňa 15.11.2017, označené ako „Žiadam Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej Republiky o okamžité preskúmanie znaleckého posudku č. 67/2017 z 12.10.2017 F.. Q. S., F..“. Podávateľka podnetu poukázala na nedostatky v znaleckej činnosti sťažovateľky pri vypracovaní znaleckého posudku č. 67/2017 z 12.10.2017.

6. V súvislosti s vypracovaním tohto znaleckého posudku zistil žalovaný porušenia deklarované v bode 4 napadnutého rozhodnutia (formálne chyby v znaleckom posudku, nepreskúmateľnosť záverov znaleckého posudku), a čiastočne aj v bode 1 napadnutého rozhodnutia, ktorý sa týkal porušenia povinností pri vedení denníka v 170 záznamoch do 30. mája 2018, t.j. zrejme aj záznamov týkajúcich sa úkonov súvisiacich s vypracovaním znaleckého posudku č. 67/2017.

7. V žalobe sťažovateľka okrem iného namietala uplynutie prekluzívnej lehoty zodpovednosti za správny delikt:

- správny orgán sa o tvrdenom porušení povinností vo vzťahu k znaleckému posudku č. 67/2017 dozvedel z podania P.. L. M., mu bolo doručené dňa 15.11.2017 s následným doplnením zo dňa 21.11.2017;
- dňom, kedy sa správny orgán dozvedel o porušení povinnosti, bol teda 15.11.2017, najneskôr 21.11.2017;
- od tohto dňa plynula správne orgánu lehota na uloženie sankcie, ktorá uplynula najneskôr 21.11.2018;
- žalovaný rozhodol v druhom stupni rozhodnutím zo dňa 21.12.2018, teda zjavne po uplynutí zákonnej 1-ročnej prekluzívnej lehoty;
- keďže prekluzívna lehota uplynula v čase medzi rozhodnutím prvostupňového orgánu a druhostupňového orgánu, bolo povinnosťou žalovaného konanie v tejto časti zastaviť podľa § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku.

8. Správny súd námietky k uplynutiu prekluzívnej subjektívnej lehoty neakceptoval a konštatoval:

- sankciu za iný správny delikt podľa zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „ZZTP“) v znení účinnom do 30. júna 2018, t.j. v čase rozhodnom pre toto konanie, možno uložiť do jedného roka odo dňa zistenia porušenia povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa porušenia povinnosti;
- za uloženie sankcie za správny delikt možno považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť; až právoplatnosťou takého rozhodnutia bola priamo dotknutá právna sféra povinného subjektu (R 11/2004);
- treba definovať, kedy správny orgán zistil porušenie povinnosti ako právnu skutočnosť právne významnú pre začiatok plynutia lehoty na rozhodnutie o delikte. Aby to správny orgán mohol konštatovať, musí posúdiť relevantné podklady, ktoré porušenie preukazujú;

- nemožno sa stotožniť so žalobkyňou, že týmto dňom je deň, kedy bol správne orgánu doručený podnet na konanie opisujúci porušenie právnych predpisov. Hoci v určitých prípadoch tomu tak môže byť, napríklad pri deliktoch s jednoduchým priebehom alebo jednoduchým zadokumentovaním, vo väčšine prípadov môže správny orgán konštatovať porušenie povinností vyplývajúcich zo zákona až po dôkladnom posúdení všetkých relevantných podkladov, čo zväčša trvá dlhšie a nie je možné tak urobiť v deň, kedy napr. správny orgán vykonal kontrolu alebo mu bol doručený podnet na konanie;
- podanie podnetu alebo oznámenia o porušení povinností nie je možné stotožňovať so zistením porušenia povinností. Jedinou zistenou skutočnosťou je len to, že bol podaný podnet a tým pre správny orgán založená povinnosť sa podnetom zaoberať. Nevyhnutnou (minimálnou) podmienkou na konštatovanie porušenia povinností je preskúmanie pravdivosti tvrdení uvedených v podnete;
- žalovaný teda nemohol konštatovať (zistiť) porušenie povinností, pokiaľ nedisponoval rovnopisom namietaného znaleckého posudku, neposúdil ho z hľadiska oznamovateľom tvrdných skutočností a neoboznámil sa s vyjadrením žalobkyne, až po preštudovaní všetkých potrebných podkladov a potrebnej úvahe dochádza k momentu, že správny orgán zistil porušenie povinností, čo sa zväčša uskutoční v časovom odstupe od podania podnetu;
- od správneho orgánu sa však vyžaduje, aby šetrenia vykonal v čo najkratšom čase, teda bez zbytočných prietáhov. V súdnej veci žalobkyňa túto skutočnosť nenapádala. Zákonodarca ustanovil na zánik zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu aj objektívnu preklúziúnu lehotu aj z dôvodu, aby správny orgán nemohol trestať za správny delikt v neobmedzenej dobe.

9. Žalobkyňa (sťažovateľka) v podanej kasačnej sťažnosti zotrvala na svojej argumentácii a namietala nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k posúdeniu uplynutia subjektívnej 1-ročnej lehoty podľa § 27 ods. 7 ZZTP účinného do 30.06.2018.

- podľa nej táto lehota začala plynúť dňom nasledujúcim po dni zistenia porušenia správne orgánom, ktorým je deň doručenia podnetu vo vzťahu k znaleckému posudku č. 67/2017, t.j. 15.11.2017, resp. deň doplnenia podnetu 21.11.2017. Lehota na uloženie sankcie teda uplynula márne dňom 21.11.2018;
- existujú aj ďalšie okolnosti, ktoré svedčia o preklúzii: zo žiadneho z rozhodnutí nevyplýva, že správny orgán prvého stupňa nemal znalecký posudok č. 67/2017 k dispozícii v čase, keď mu došiel podnet, nie je ustálené, že podávateľka podnetu tento posudok k podnetu sama nepriložila, aj keby ho bol správny orgán získal až sťažovateľkinou súčinnosťou, túto poskytla 21.12.2018. Najneskôr v tomto čase mal správny orgán možnosť disponovať rovnopisom posudku, k právoplatnému uloženiu sankcie však došlo až 18.01.2019;
- správny orgán mal podklady pre začatie konania už v decembri 2017, konanie začal až v júni 2018, vyjadrenie sťažovateľky mal k dispozícii 6. augusta 2018. Rozhodnutia orgánov oboch stupňov vychádzali v podstatnej miere z podkladov, ktoré mali k dispozícii už v decembri 2017, vo vzťahu k znaleckému posudku č. 67/2017 sa nevykonávalo žiadne dokazovanie ani ústne pojednávanie;
- došlo k popretiu účelu procesných lehôt (rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžf/51/2010 z 22. júna 2011);
- zastavenie konania v časti týkajúcej sa tohto skutku by malo mať vplyv aj na výšku sankcie.

10. Ku kasačnej sťažnosti sťažovateľky sa vyjadril aj žalovaný a k uplynutiu subjektívnej lehoty uviedol:

- trvanie správneho konania bolo ovplyvnené tým, že bolo vedené vo veci 6 skutkov, čo je neporovnateľné so zistením napr. len jedného formálneho nedostatku;
- kompletne podklady boli doručené až doručením posledného vyžiadaného rovnopisu znaleckého posudku k poslednému z podnetov;
- nešlo o umelé predlžovanie výkonu dohľadu, okrem subjektívnej lehoty je upravená aj objektívna 3-ročná lehota;
- sťažovateľke bolo vyhovené, keď požiadala o výrazné predĺženie lehoty;
- rozsudok R 11/2004, ktorý akcentuje význam nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, je v sčasti v rozpore s neskorším rozsudkom sp. zn. 6Sžf/51/2010 z 22. júna 2011, kde je kladený dôraz na aktívnu činnosť správneho orgánu, ktorý nemá ako ovplyvniť dátum doručenia rozhodnutia.

III.

Argumentácia predkladajúceho senátu

11. Predkladajúci senát zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 SSP), je prípustná (§ 439 SSP), a že kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP).

12. Relevantnou právnou úpravou je § 27 ods. 7 ZZTP v znení účinnom do 30.06.2018 cit: „Sankciu za iný správny delikt podľa tohto zákona možno uložiť do jedného roka odo dňa zistenia porušenia povinnosti, najneskôr však do troch rokov odo dňa porušenia povinnosti.“.

13. Predkladajúci senát zo spisového materiálu identifikoval nasledovné dátumy, podstatné pre posúdenie skutkov, ktoré boli žalovanému oznámené v podnete p. Hnatič:

- 15.11.2017 - p. M. doručila žalovanému podnet, bez priloženia znaleckého posudku;
- 21.11.2017 - p. M. doručila žalovanému opravu chyby v písaní vo svojom podnete;
- 06.12.2017 - žalovaný sťažovateľke doručil výzvu, aby sa k podnetu vyjadrila;
- 21.12.2017 - sťažovateľka žalovanému doručila svoje vyjadrenie a priložila vyžiadaný rovnopis znaleckého posudku č. 67/2017
- 21.03.2018 - právna zástupkyňa sťažovateľky sa žalovaného dopytovala na postup vo veci;
- 19.04.2018 - sťažovateľka doplnila z vlastnej iniciatívy na svoju podporu rozsudok v merite veci, v ktorej podala znalecký posudok č. 67/2017;
- 28.05.2018 - sťažovateľka doplnila z vlastnej iniciatívy podklad „Doplnenie posudku 67/2017“ na svoju podporu;
- 22.06.2018 - sťažovateľke bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania vo vzťahu ku všetkým správnym deliktom, vrátane deliktu, ktorý vyplynul z podnetu p. M.;
- 20.07.2018 - sťažovateľka požiadala žalovaného o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa k oznámeniu o začatí konania z dôvodu zmeny právneho zástupcu;
- 06.08.2018 - sťažovateľka sa vyjadrila k oznámeniu o začatí správneho konania
- 26.09.2018 - vydanie prvostupňového rozhodnutia;
- 21.12.2018 - vydanie druhostupňového rozhodnutia žalovaného;
- 18.01.2019 - nadobudnutie právoplatnosti druhostupňového rozhodnutia žalovaného.

14. Predkladajúci senát v prvom rade konštatuje, že hoci žalovaný viedol jedno správne konanie a vydal jedno rozhodnutie, posudzoval v ňom viaceré samostatné skutky. Tieto spolu, s výnimkou bodu 1 rozhodnutia, týkajúceho sa vedenia denníka, nesúviseli. Neobstojí teda argumentácia žalovaného, že trvanie správneho konania bolo ovplyvnené tým, že sa viedlo vo veci 6 skutkov. Spoločné posudzovanie viacerých skutkov v jednom konaní je vecou hospodárnosti vedenia konania, ale nemá vplyv na plynutie prekluzívnych lehôt na posúdenie jednotlivých skutkov a uloženie sankcií za ne. Podobne rozhodol Najvyšší súd napr. v rozhodnutí sp. zn. 2Asan/1/2016 z 24. októbra 2019 cit: „Pri rozhodovaní o uložení sankcie za správny delikt je v prvom rade potrebné každý jeden skutok podriať pod konkrétnu skutkovú podstatu správneho deliktu. Po tejto kvalifikácii je potrebné pri každom jednom skutku (správnom delikte) posúdiť plynutie prekluzívnych lehôt, s ktorými zákon spája zánik práva správneho orgánu uložiť sankciu za správny delikt. Až následne sa potom rozhoduje o uložení sankcie, pri ktorom sa predpokladá primerané aplikovanie základných zásad ukládanie trestov v zmysle trestného práva. V tomto kontexte skutočnosť, že sa rozhoduje o ukladaní trestov za viacero správnych deliktov nespôsobuje zánik zákonnej povinnosti posudzovať plynutie prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie za každý jednotlivý správny delikt samostatne.“

15. Pokiaľ ide o počítanie 1-ročnej lehoty, ZZTP v § 32 stanovuje cit: „Ak nie je ustanovené v tomto zákone inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.“

16. Podľa § 27 ods. 2 Správneho poriadku cit: „Do lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak taký deň v mesiaci nie je, končí sa lehota posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo na deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší budúci pracovný deň.“

17. Pre účely súdnej veci je potrebné vyložiť pojem „deň zistenia porušenia povinnosti“ a pojem „uložiť do jedného roka“ a aplikovať ich na vzniknutú situáciu.

III.A

K pojmu „deň zistenia porušenia povinnosti“

18. Predkladajúci senát akceptuje argumentáciu žalovaného aj správneho súdu, že na to, aby správny orgán mohol konštatovať porušenie povinnosti, musí posúdiť relevantné podklady. Nie je možné bez ďalšieho uzavrieť, že dňom, kedy správny orgán zistil porušenie povinnosti, je rovnaký deň, kedy bol správne orgánu doručený podnet. Záleží totiž od kvality podnetu, jeho vierohodnosti, obsahu, zložitosti problematiky, na ktorú sa poukazuje, pod. Nevyhnutnou (minimálnou) podmienkou na konštatovanie porušenia povinnosti je preskúmanie pravdivosti tvrdení uvedených v podnete, čo sa spravidla udeje vyžiadáním vyjadrenia toho, kto sa mal tvrdeného porušenia dopustiť.

19. Pokiaľ by predkladajúci senát akceptoval argumentáciu žalovaného a správneho súdu, že na naplnenie pojmu „zistenie porušenia“ bolo potrebné vyhodnotiť podnet a konfrontovať ho s vyjadrením sťažovateľky, dňom, kedy sa správny orgán oboznámil so sťažovateľkiným vyjadrením, bol deň 21. december 2017. Treba dodať, že v nadväznosti na toto podanie už správny orgán prvého stupňa nevyžadoval žiadne ďalšie vyjadrenia, ani nevykonával dokazovanie. Aplikujúc ustanovenia o počítaní lehôt, posledným dňom 1-ročnej lehoty tak bol 22. december 2018. V tejto lehote teda žalovaný stihol vydať druhostupňové rozhodnutie, toto však nadobudlo právoplatnosť až po jej uplynutí dňa 18. januára 2019.

III.B

K pojmu „uložiť do jedného roka“

20. Predkladajúci senát konštatuje, že hoci sťažovateľka v konaní pred správnym súdom argumentovala rozhodnutím R 11/2004 a tvrdila, že k uplynutiu 1-ročnej lehoty došlo medzi vydaním prvostupňového a druhostupňového správneho rozhodnutia (ak by sa za relevantný dátum považoval deň doručenia podnetu p. M.), alebo pred nadobudnutím právoplatnosti druhostupňového rozhodnutia, správny súd argumentoval všeobecne a neuviedol, odkedy sa malo plynutie 1-ročnej lehoty počítat a kedy teda došlo k jej uplynutiu.

21. Hoci v odôvodnení rozsudku správny súd sám poukazoval na rozhodnutie R 11/2004, svoj záver o neuplynutí lehoty na uloženie pokuty oprel o neuplynutie objektívnej lehoty. Zdôraznil, že sa od správneho orgánu vyžaduje, aby šetrenia (zisťovanie porušenia povinností) vykonal v čo najkratšom čase a tým, že zákonodarca ustanovil na zánik zodpovednosti za spáchanie správneho deliktu aj objektívnu prekluzívnu lehotu. Správny orgán teda nemôže trestať v neobmedzenej dobe, poukazujúc na možnosť akejkolvek dĺžky zisťovania porušenia povinností účastníka konania. K uplynutiu 3-ročnej objektívnej lehoty nedošlo.

22. Zmienená veta o potrebe právoplatnosti rozhodnutia nebola právnou vetou, pre ktorú bolo rozhodnutie R 11/2004 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Tento záver je uvedený v odôvodnení a kladie dôraz na to, že za uloženie sankcie za správny delikt možno považovať len také rozhodnutie, ktoré je už v zásade konečné a ktorým bola právoplatne uložená povinnosť plniť; až právoplatnosťou takého rozhodnutia bola priamo dotknutá právna sféra povinného subjektu.

23. So záverom o tom, že až právoplatné rozhodnutie je konečným, ktorým bola dotknutá právna sféra povinného subjektu, možno súhlasiť. Sporné je, či je tento záver využiteľný na posudzovanie dodržania prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie správnym orgánom.

24. Správny orgán síce zodpovedá za riadne doručenie rozhodnutia, avšak nemá možnosť ovplyvniť jeho dĺžku. Dĺžka doručovania totiž môže závisieť od mnohých nepredvídaných okolností - napr. či sa adresát na adrese doručovania zdržiava, či je potrebné náhradné doručovanie, či a kedy si uloženu zásielku vyzdvihne a pod. Správny poriadok preto v § 24 a § 25 zakotvuje aj fikcie doručenia. Podobne zakotvujú fikcie doručenia aj osobitné predpisy, ktoré obsahujú špeciálnu úpravu doručovania (napr. § 23 zákona č. 187/2021 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

25. Správny orgán teda nevie predvídať, koľko času si „má rezervovať“ na doručenie, aby rozhodnutie stihlo v lehote nadobudnúť právoplatnosť. Dátum nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia nevie správny orgán ovplyvniť. Súčasne môže dochádzať aj k obštrukciám pri doručovaní zo strany adresáta právne s cieľom dosiahnuť márne uplynutie lehoty na uloženie sankcie.

26. Ak by si aj správny orgán čas na doručovanie „rezervoval“, ale rozhodnutie by nadobudlo právoplatnosť až po uplynutí prekluzívnej lehoty, nemal by už možnosť sanovať nezákonnosť uloženia pokuty a rozhodnutie zrušiť, zmeniť či zastaviť konanie. Správny súd by v takom prípade vždy musel na základe správnej žaloby rozhodnutia rušiť, a to aj vtedy, ak by to nebolo namietané, keďže ide o

vodu, na ktorú je povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti. Správny súd by tak vždy nahrádzal rozhodovanie správneho orgánu, čo nie je jeho prvoradou úlohou a javí sa ako neefektívne.

27. Napokon, prípadné obštrukcie pri doručovaní by mohli viesť k zmareniu účelu sankčných konaní.

28. Účelom prekluzívnych lehôt v správnom trestaní je jednak zabezpečenie ochrany subjektívnych práv páchatel'a správneho deliktu a tiež zakotvenie mechanizmu obmedzujúceho prieťahy v administratívnom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Sžf/51/2010 z 22. júna 2011, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2013 pod č. R/19). Absencia prieťahov uľahčuje správnejmu orgánu zistiť úplný a skutočný stav veci a včas uložená sankcia plní vo zvýšenej miere svoju spoločenskú funkciu.

29. Predkladajúci senát zastáva názor, že na účely zachovania prekluzívnej lehoty postačuje, aby správny orgán konečné rozhodnutie v lehote vydal. V tomto momente možno ustáliť, že správny orgán vykonal všetky povinnosti, ktoré v danom konaní mohol ovplyvniť a z jeho strany ide vo vzťahu k účastníkovi konania o konečný výstup. Súčasne, vydané druhostupňové rozhodnutie je pre správny orgán záväzné a nie je možné ho už meniť inak, než na základe mimoriadnych opravných prostriedkov alebo na základe súdneho prieskumu. Takýto prístup neprotirečí rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zdôrazňujúcim aktívnu činnosť správnych orgánov (napr. rozsudok sp. zn. 6Sžf/51/2010 z 22. júna 2011). Podobnú argumentáciu možno badať aj v nedávnom rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 5Sžk/25/2019 z 28. októbra 2021, publikovaného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR ako R/2022, týkajúceho sa plynutia lehoty pre podanie žaloby opomenutého účastníka.

30. Predkladajúci senát však považuje za potrebné vyhodnotiť aj riziká situácie, keď by na zachovanie lehoty postačovalo vydanie rozhodnutia. Zatiaľ čo pri právoplatnom (konečnom) rozhodnutí je významným faktorom právna istota páchatel'a, ktorému je známa definitívna sankcia, pri rozhodnutí, ktoré ešte nie je konečné, môže nastať dlhší časový odstup medzi vydaním rozhodnutia a nadobudnutím právoplatnosti. Ďalším rizikom môže byť pochybnosť o presnom dátume vydania rozhodnutia, keďže správne orgány nevyhlasujú ani nevydávajú svoje rozhodnutia verejne. Na druhej strane dátum nadobudnutia právoplatnosti je jednoznačne overiteľný spravidla prostredníctvom doručenky/iného dokladu o doručení.

IV.

Záver

31. Predkladajúci senát sumarizuje, že úlohou veľkého senátu bude nájsť primeranú rovnováhu medzi efektívnym plnením úloh orgánov verejnej správy, ktorých úlohou je ochrana verejného záujmu, a záujmom na právnej istote páchatel'a správnych deliktov. Súčasne je potrebné vyhodnotiť riziká a prínosy oboch riešení. Predkladajúci senát je toho názoru, že je potrebné sa odchýliť od rozhodnutia kasačného súdu R 11/2004.

32. Predkladajúci senát si je vedomý, že v súdnej veci došlo s účinnosťou od 1. júna 2018 k predĺženiu lehôt stanovených v § 27 ods. 7 ZZTP, uvedená formulácia sa však nachádza v mnohých právnych predpisoch a záver veľkého senátu bude všeobecne využiteľný. Preto predkladajúci senát rozhodol o predložení veci veľkému senátu, aby rozhodol, ktorý z prezentovaných právnych názorov bude aplikovaný v ďalšej rozhodovacej činnosti Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

